

Elfenblauw 3: De banneling

Johan Vandevelde

Dit fragment uit 'De banneling' is auteursrechtelijk beschermd en wordt als download aangeboden voor privé- en educatief gebruik. Het mag zonder toestemming en in zijn geheel afgedrukt en vermenigvuldigd worden (bvb voor gebruik in de klas), op voorwaarde dat het niet wordt aangepast, ingekort, samengevat of op eender welke andere manier wordt gewijzigd. Het doorverkopen van dit fragment of er op eender welke andere manier geld aan verdienen (bvb door het aan te bieden in een commerciële verhalenbundel of via betalende online diensten) is niet toegestaan. Het is verboden om de naam van de auteur en/of deze copyrightgegevens te verwijderen. Voor elk ander gebruik dan hierboven bepaald, is voorafgaandelijk de schriftelijke toestemming van de auteur vereist.

Een nieuwe uitbarsting liet de aarde schudden en de donkere lucht lichtte dieporanje op.

Astraea voelde de angst van de eenhoorn, maar het dier wist dat haar taak goed en nobel was en zou haar tot in de dood volgen als het moest. De klim was steil en lang, en nu ze hoger kwamen, begon een venijnige wind op te steken. De hete as wervelde om hen heen als een sneeuwstorm.

Aan het einde van de bergpas kwamen ze op een vlak rotsplateau. Van hieruit had je een adembenemend uitzicht op de vallei van de Ring en de machtige Farbac Suwentas, die als een gigantisch vuurspuwend monster tussen de toppen lag. Langs de flank van de vulkaan baanden bloedrode rivieren van lava zich grillig een weg naar beneden. Hier waren geen planten, geen dieren en geen mensen. Alleen een dode, grauwe, eindeloze woestijn van vuur en as.

Astraea vond met haar eenhoorn beschutting in een inham tussen de rotsen. De eenhoorn hijgde van uitputting en zijn ogen traanden van de brandende as. Astraea aaide hem over zijn zilverwitte manen. De kracht en het doorzettingsvermogen van de eenhoorns verbaasden haar steeds opnieuw en ze had medelijden met het dier dat haar zo trouw diende.

'Van hieruit ga ik alleen verder', zei ze toen ze afgestegen was.

De eenhoorn keek haar aan alsof hij haar niet geloofde.

'Wees niet bang. Ik kom terug, dat beloof ik.'

Astraea twijfelde er niet aan dat het dier er bij haar terugkeer nog zou staan. Dat zat nu eenmaal in de natuur van een eenhoorn die zich aan iemand gebonden had voor een bepaalde opdracht. Maar als die opdracht volbracht was, zou hij weer verdwijnen en was de kans klein dat je hem ooit nog terugzag.

Twaalf jaar geleden had ze deze zelfde reis gemaakt en afgaande op haar herinnering vond Astraea al snel het pad dat aan de andere kant van de berg naar beneden leidde. Van daar was het niet ver meer: hooguit een mijl of drie. Maar het lopen ging erg moeizaam in de dikke laag as die zich op de bodem had verzameld.

De poort naar het Orakel van Elsyn leek op de voorgevel van een tempel, die tegen de steile bergflank aan geplakt was, met een driehoekig fronton en hoge zuilen, verweerd door de tijd. Aan weerskanten van de poort stonden de wachters van het Orakel: twee stenen draken die strak naar de uitbarstende vulkaan in de verte staarden.

Astraea wist dat het slechts schijn was. De wachters hadden haar wel degelijk zien aankomen en toen ze de poort dicht genoeg was genaderd, draaiden ze allebei hun stenen kop knarsend naar haar toe. Hun ogen waren veranderd in gloeiende kolen en keken haar vijandig aan. Uit hun opengesperde muil dampte rook.

Ontelbare reizigers hadden hier, vlak bij het doel van hun reis, een vurige dood gevonden. De wachters lieten niet zomaar iedereen toe tot de heiligste plek in heel Cyndrië. Wie het Orakel van Elsyn wilde zien, moest een goede reden hebben.

Astraea toonde geen angst en staarde de stenen draken beurtelings aan.

'Voor jullie staat Astraea van Bonder, voogdes van Cyndrië', sprak ze met luide stem om boven het gebulder van de vulkaan uit te komen. 'Ik zoek de wijsheid van de goden. Laat me binnen!'

De gloeiende ogen van de beelden staarden haar aan. Astraea voelde ze dwars door haar schedel in haar hoofd kijken om haar gedachten te lezen, maar ze maakte zich geen zorgen. De gloed in de ogen van de stenen draken doofde en de hoofden van de beelden draaiden zich weer naar hun oorspronkelijke positie. Toen klonk er een zware dreun en de massieve stenen poort denderde heel traag open.

Astraea liep langs de wachters naar binnen en hoorde hoe de poort zich weer achter haar sloot.

Even stond ze alleen in het duister, maar plotseling gingen overal vuren aan, alsof ze door een onzichtbare hand werden aangestoken. De toortsen aan de muren vlamden op en huldten de tempel in een flakkerend geel licht. De tempel van het Orakel van Elslyn was sober, maar indrukwekkend. Sierlijke zuilen ondersteunden het gewelf en een rij stenen beelden, die de verschillende Byzische goden voorstelden, leidde naar een reeks marmeren treden.

Astraea's voetstappen galmden door de galerij toen ze statig de treden op ging. Ze liep onder een beeldhouwde stenen boog door, die aan weerskanten geflankeerd werd door ijzeren vuurmanden. Ze wist wat de symbolen betekenden die in de boog waren gegraveerd: wees nederig, sterveling, en gij zult weten.

Zodra ze onder de boog door was gelopen en in de grote halfduistere grot kwam, knielde Astraea en boog haar hoofd, zoals de tekst op de boog gebod. Haar hart bonsde in haar keel. Het doel van haar reis was bereikt, maar het belangrijkste moest nog komen.

De grot werd verlicht door een vurige gloed die uit een grote scheur in de bodem tevoorschijn kwam. Het was hier ontzettend heet en er hing een verstikkende geur van zwavel, zodat Astraea de kap van haar mantel voor haar gezicht moest houden. Ze voelde de drukkende hitte van de lava in de kloof alsof ze vlakbij een haardvuur stond. Daar waar de kloof het breedst was, hing een enorme stenen offerschaal aan bronzen kettingen. De lucht boven de schaal zinderde als boven een metalen harnas dat een dag in de zon had gelegen. Naast de schaal hing een ijzeren mand waarin tientallen helgroene kevers zo groot als een hand door elkaar krioelden. Sabelkevers, wist Astraea. Een uiterst zeldzame en giftige kever die alleen in de buurt van de Ring van Elslyn voorkwam.

De tempel daverde toen de Farbac Suwentas een nieuwe lading gloeiend gesteente uitspuwde. Het klonk als een gigantisch monster dat diep in de aarde was ontwaakt en dat zich een weg naar boven baande. Het deed haar denken aan de verontrustende berichten die ze op haar reis had vernomen. In Dunstrië was Garth de Meervoudige ontwaakt in de gedaante van duizenden Cornox. Onder leiding van Lystar, de hogepriester van Pangor, waren ze oostwaarts getrokken...

Astraea werd uit haar gedachten gerukt toen ze iets zag bewegen in de schaduwen.

Een donker, schichtig wezen kroop op handen en voeten naar de kloof. Het snoof de lucht als een wolf, maar de gestalte had overduidelijk menselijke trekjes. Toen het bij de dampende kloof kwam, viel de gloed van de lava op een naakt, uitgemergeld vrouwenlichaam. De huid van de stokoude vrouw was aangevreten door de hitte en de zure dampen, en ze zat onder de blaren en de brandwonden. Haar benige gezicht was een gruwel van etter en wegterend vlees. Haar lange haar hing in samengeklitte slierten over haar borsten, die niet veel meer waren dan slappe, gerimpelde zakken. Waar haar ogen hadden moeten zitten, gaapten twee vlezige holtes. Het was moeilijk te geloven dat een mens in zulke omstandigheden kon overleven, maar het Orakel van Elslyn was geen mens. Ze was een medium tussen de mensen- en de godenwereld – de stem van de goden – en niemand wist waar ze vandaan kwam of hoe oud ze was.

Het Orakel hief haar hoofd en snoof de lucht op, als een dier dat een jager ruikt. Astraea wist dat het Orakel haar aanwezigheid had bespeurd.

‘Orakel van Elslyn!’ sprak Astraea op haar nederigste toon.

De oude vrouw verstijfde bij het horen van de stem.

‘Mijn naam is Astraea van Bonder, voorgdes van Cyndrië. Spreek tot mij met de stem van de goden.’

Het Orakel grijnsde met haar bijna tandeloze mond. Een tong had ze ook niet meer, waardoor ze alleen nog maar primitieve dierlijke klanken kon uitstoten. Ze had geen tong nodig. Zij was zelf de tong van de goden.

Het Orakel krabbelde naar de mand met sabelkevers en plukte er een uit. Het insect spartelde hulpeloos in de benige handen terwijl het Orakel naar de stenen offerschaal kroop. De giftige angel van het

dier plantte zich verschillende keren in haar huid, maar ze leek het niet te merken. Het Orakel kroop langs een hellende steen omhoog tot ze op een platform uitkwam dat vlak boven de kokende offerschaal hing. Met beide handen pakte ze de kever beet en scheurde hem krakend in tweeën, als een ei. Gele keveringewanden vielen sissend in de schaal en een groene damp steeg op.

Het Orakel gooide de spartelende resten van de kever naast zich op het platform en snoof het kokende keversap op. Het gif uit het lijf van de sabelkever had meteen effect. De oude vrouw begon te stuip trekken en braakte een mengeling van gal en bloed uit. Toen kwam ze tot rust en staarde met haar lege oogkassen in het niets. Het leek zowaar wel of ze kon zien en Astraea wist dat dit niet ver van de waarheid was. Het Orakel kon wel degelijk zien, maar op een andere manier dan gewone mensen. Spreken kon ze nu ook, maar met een diepe, zware stem die helemaal niet uit haar leek te komen. Alsof haar lege mond alleen maar een opening was waarlangs iemand anders sprak.

‘N’gar ghaaia hariii ghormei kei’lan larch!’ schreeuwde de stem. ‘Kri’sach la charma detoras zobren!’

Astraea voelde koude rillingen langs haar rug lopen. Niet omwille van de diepe, onmenselijke godenstem uit de mond van het Orakel, maar om wat de stem zei. De jonge heks begreep ieder woord van wat het Orakel in haar trance uitkraamde. En ieder woord vervulde haar met meer vrees:

‘De handen van de Meervoudige hebben zich bij het monster van Kelan geschaard. Detoras is gevallen en tienduizend dozijnen wachten op de terugkeer van de Zwarte Tovenaar door het bloed van de Elfenvriend. Brynward valt vóór de eerste sneeuw. Oude vijanden worden bondgenoten of allen zullen ten onder gaan.’

De stem zweeg en toen Astraea opkeek, was het Orakel verdwenen. De keveringewanden waren opgekookt. Het had geen zin om aan te dringen op meer informatie. Dit was de voorspelling waarmee ze het moest doen en het was zoals altijd een raadsel. De woorden klonken stuk voor stuk onheilspellend. Wat bedoelde ze met het monster van Kelan en oude vijanden die bondgenoten worden? Bedoelde ze met dat laatste misschien de toenadering tussen Dunstrië en Cyndrië? En wie was de Zwarte Tovenaar? Farlog? Als Lystar het Juweel van Silnaris had, was Farlog er strikt genomen ook bij. En als Lystar een manier wist te vinden om de macht van de amulet om te keren en Farlog te bevrijden, kon de Zwarte Tovenaar inderdaad terugkeren.

De voorspelling van het Orakel maalde door Astraea’s hoofd terwijl ze op haar eenhoorn in galop door Elsyn reed, weg van de Ring met zijn toornige Farbac Suwentas.